Cele două proeminențe ale leadershipului

On Septembrie 25, 2016

Trezește "revolta" celor din jur, dovedindu-le totodată superioritatea ta în întinderea și adâncimea gândirii.

Personalitatea sa era cuceritoare. Îi plăcea să-i facă pe ceilalți să râdă, dovedindu-le însă totodată superioritatea lui în întinderea și adâncimea gândirii. Fantezia sa extraordinară și pasiunea profundă pentru inovație în creație îi fascinau pe cei care l-au cunoscut atunci. Sunt trăsături ce i-au rămas proprii până la sfârșitul vieții.

Îi domina pe cei din jur. Un prim contact cu el trezea revolta interlocutorului. Cei ce aveau tăria de a ajunge să-l cunoască îndeaproape erau cuceriți de farmecul lui. În fond nu era vorba de infatuare. Cunoscându-și perfect valoarea, relația sa cu cei din jur pornea de la această premisă devenită fapt obiectiv. Pentru geniul său, intuit și descoperit de mințile luminate încă din acea vreme ca un fapt, numele său devenise un superlativ al puterii creatoare.

*O știa și nu o ascundea rușinat. Accepta aceasta lucid și obiectiv. Pe mulți faptul însuși îi irita. Şi pare că nici atunci, nici mai târziu vreodată, Eisenstein nu menaja și nu ținea seama de această iritare. Dimpotrivă. **

Leadership: Poți să pretinzi respect prin imaginea afișată de funcția „Defying", fără să afișezi altă imagine prin accesarea link-ului „Follow Me"?

Plecând de la zicala *„ Fii tu însuți și o să afli cine ți-e prieten "*, în cazul trecerii de la faza de autoevaluare la cea de dezvoltare, se poate ajunge la cazul de exploatare a percepțiilor celorlalți prin maximizarea valorii propriei ființe. Care duce la ipostaza de dependent de o anumită atmosferă de splendoare, de o anumită emoție pe care o poți controla în scopul evidențierii trăsăturilor tale dominante.

Imaginea unui lider trebuie să îmbrățișeze statutul de "superlativ al puterii creatoare", încât oamenii să fie uimiți de vastitatea unei gândiri ieșite din comun, să fie atât fascinați cât și înspăimântați, încât să se creeze o situație de alarmă. Este singura situație care atrage cel mai mult atenția.

Trebuie ca imaginea ta să se substituie unui mod de alcătuire a structurii de personalitate care permite adaptarea la orice fel de presiuni exterioare, fără ca prin aceasta să-ți periclitezi latura cea mai de sus a identității. Strădania maximă este de a fi un om înrădăcinat profund în solul superiorității, în întinderea și adâncimea gândirii.

Superioritatea este, uneori, modalitatea de a-ți demonstra valoarea prin prisma fascinației pe care o manifești față de contrariul așteptărilor lumii.

În acest caz, preocuparea ta trebuie să cristalizeze îndrăzneala supremă de a-ți menține impactul, această formă de deplinătate care nu lasă loc de regrete, fără a căuta explicații și argumente în funcție de noile schimbări ale realității celor din jur. Trăsăturile care îți rămân proprii până la sfârșitul vieții trebuie să denote o anumită viziune despre tine, o anumită imagine, o anumită părere, cum că indiferent ce faci – faci fiindcă este pe placul tău, nu pe placul altora, și că este în folosul științei, nu în folosul unei persoane care are nevoie de ajutor ca să se afirme.

Un lider știe să se prezinte în ipostaza de „băiat plin de sine”, și nu o ascunde rușinat. Acceptă aceasta lucid și obiectiv. Pe mulți faptul însuși îi irită. Dar el nu menajează și nu ține seama de această iritare. Dimpotrivă.

Astfel devii un superlativ al puterii creatoare. Să creezi din tine o imagine neobișnuită, să pretinzi respect prin imaginea afișată de funcția „Defying”, fără să afișezi altă imagine prin accesarea link-ului „Follow Me”, trezind adesea revolta interlocutorului și cu toate acestea el să fie cucerit, asta echivalează cu un salt în gol de la înălțime care nu-ți „rupe picioarele” la impact.

Dimpotrivă, uneori te transformă într-un om superior, încrezător și înzestrat cu multe daruri de la Dumnezeu. Trebuie să fii un caz excepțional.

A trezi revolta celor din jur înseamnă să demonstrezi că posezi o abilitate pe care nimeni altcineva nu o are, și că această abilitate funcționează la capacitate maximă fără să i se impună anumite măsuri și fără să fie afectată de vreo pasiune egoistă.

Cele două proeminențe ale leadershipului sunt reprezentate de două tipuri de personalități distincte: una care trezește revolta celor din jur și alta care își cunoaște perfect valoarea, relația sa cu cei din jur pornind de la această premisă devenită fapt obiectiv.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/cele-doua-proeminente-ale-leadershipului.html